

Arrest

nr. 217 248 van 21 februari 2019
in de zaken RvV X / VK en RvV X / VK

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten N. COHEN en L. DIAGRE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (RvV X).

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (RvV X).

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid met toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorlopige maatregelen te horen bevelen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2019 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE en van advocaat O. TODTS, *loco* advocaat N. COHEN, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt samen met haar familie op vijfjarige leeftijd naar België. Zij wordt gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 30 mei 2000 legt verzoekende partij een nationaliteitsverklaring af op grond van artikel 12*bis*, § 1, 3°, van het (toen geldend) Wetboek van Belgische Nationaliteit.

Verzoekende partij verwerft op 17 oktober 2000 de Belgische nationaliteit. Vanaf dan heeft zij de dubbele nationaliteit.

Op 21 juni 2007 wordt verzoekende partij door de Zwitserse federale strafrechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel) wegens het verspreiden van jihadistische propaganda.

Bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 1 december 2010 wordt verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groepering, als leider.

Op 8 december 2016 wordt verzoekende partij vrijgesteld.

Bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 30 november 2017 verklaart het Hof verzoekende partij vervallen van de Belgische nationaliteit.

Op 16 januari 2018 deelt de advocaat van verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) mee dat zij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen.

De DVZ antwoordt op 21 februari 2018 dat verzoekende partij nog steeds de Belgische nationaliteit bezit en dat geen verzoek om internationale bescherming kan worden geregistreerd zolang de overschrijving van de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit in het rijksregister niet is gebeurd.

Op 12 juli 2018 wordt de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 16 juli 2018 wordt deze vervallenverklaring overgeschreven in het rijksregister.

Op 11 oktober 2018 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een politiecontrole. Haar Belgische identiteitskaart wordt ingetrokken en nadat zij is gehoord, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Dit is de bestreden beslissing in de zaak met algemeen rolnummer RvV X (hierna: de eerste bestreden beslissing), die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: M.

geboortedatum: 02.03.1959

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ A. op 11.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel. Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het Rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Zij heeft ook geen verblijfstitel aangevraagd. Bijgevolg bevindt betrokkene zich illegaal op het grondgebied.

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda. Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE)¹ en bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten (D. A., schuldig aan de moord op M. in Afghanistan in 2001 en G. M. die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com";
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van jihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website "minbar-sos.com".

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger.

Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat E. A. sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat.

Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het "een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw E. A. een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën". Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkenes persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet... .

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie.

Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit. Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter N. C.) in België verblijft.

Wat betrokkenes familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, C. N., geboren op 01.11.1982, van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar

dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieuze echtgenoot G. M. Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij een zweer heeft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko kan inhouden. Verder kan er geen schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010).

Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van foltering en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van foltering; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en foltering gezien rechtvaardig dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en folteringen verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van foltering. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoonde dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van *ne bis in idem* niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoonde dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter N. C.) in België verblijft.

Wat betrokkenes familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; MOLE N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, C. N., geboren op 01.11.1982, van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieuze echtgenoot G. M. Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Zij heeft sindsdien ook geen verblijfsaanvraag ingediend. Bijgevolgd bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf.

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda. Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatiorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten (D. A., schuldig aan de moord op M. in Afghanistan in 2001 en G. M. die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com";
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van jihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website "minbar-sos.com".

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger.

Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat E. A. sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat.

Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het "een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw E. A. een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën". Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkenes persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij

haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet...

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie.

Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit. Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekeninggehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda.

Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten (D. A., schuldig aan de moord op M. in Afghanistan in 2001 en G. M. die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com";
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;

- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van djihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website “minbar-sos.com”.

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger.

Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat E. A. sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat. Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het “een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw E. A. een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën”. Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkene's persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet... .

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtegoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie.

Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit.

Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone PZ A. en verklaart dat op de vraag waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie hier is en dat ze een normaal leven heeft hernomen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er

ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder kan er geen schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010). Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechtens dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en foltereingen verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoonde dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoonde dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018). Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij een zweer heeft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko kan inhouden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Zij heeft sindsdien ook geen verblijfsaanvraag ingediend. Bijgevolgd bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

Tevens op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar (bijlage 13sexies).

Verzoekende partij dient op 12 oktober 2018 in het gesloten centrum te Brugge een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 oktober 2018 wordt het verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op diezelfde dag, 22 oktober 2018, dient verzoekende partij een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Deze vordering wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 211 832 van 30 oktober 2018, op grond van het niet vervuld zijn van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 6 november 2018 wordt verzoekende partij gehoord door een *protection officer* van het CGVS.

Op 12 december 2018 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) een beslissing over het verzoek om internationale bescherming: verzoekende partij wordt op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 24 december 2018 een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 215 964 van 29 januari 2019 sluit ook de Raad verzoekende partij uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 januari 2019 neemt de verwerende partij de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de beslissing die door verzoekende partij wordt bestreden met de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X. Deze beslissing, die hierna de tweede bestreden beslissing wordt genoemd, luidt als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAAALDE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: M.

geboortedatum: 02.03.1959

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Marokko

Werd op 11.10.2018 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° - 3°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied

van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 12.10.2018, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. Op 12.12.2018 werd haar een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) betekend.

Betrokkene diende op 24.12.2018 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit beroep werd geweigerd op 29.01.2019. De verwijderingsbeslissing van 11.10.2018 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene had geen verblijfstitel voor België meer. Zij diende ook geen verblijfsaanvraag in tot haar aankomst in het gesloten centrum.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 12/10/2018.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er bestaat een risico op onderduiken Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda. Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten (D. A., schuldig aan de moord op M. in Afghanistan in 2001 en G. M. die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamicminbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruteringen via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010 :

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com";
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;

- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van djihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website “minbarsos.com”.

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger. Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat E. A. sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat. Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het “een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw E. A. een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën”. Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkene's persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet...

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie. Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit.

Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Artikel 3 EVRM – terugkeer

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone PZ A. en verklaart dat op de vraag waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie hier is en dat ze een normaal leven heeft hernomen.

Betrokkene diende op 12/10/2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Ze verklaarde dat ze niet terug kan keren naar haar land van herkomst, Marokko, omdat ze vreest “gearresteerd en gefolterd te worden gezien ze beschuldigd werd van het leiden van een terroristische groepering” (vragenlijst DVZ de dato 15/10/2018, vraag 4 en 5).

We stellen vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Verder kan er geen schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010). Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en foltereingen verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoonst dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van *ne bis in idem* niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoonst dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018). De aangehaalde elementen werden bovendien beoordeeld in haar verzoek tot internationale bescherming van 12/10/2018. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er werd eveneens geen niet-terugleidingsclausule toegevoegd aan de beslissing. Er kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van de EVRM. Betrokkene diende op 24.12.2018 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De Raad kende haar geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe.

Marokko heeft zelf in haar wetgeving voorzien dat er geen "double peine" meer toegepast wordt, en bijgevolg het risico op arbitraire detentie in slechte condities laag is. We verwijzen naar : de Dahir van 20.05.2015 met de wet n°86-14 die in zijn artikel 711-113 vermeldt:

« Nonobstant toute disposition légale contraire, est poursuivi et jugé devant les juridictions marocaines compétentes tout Marocain ou étranger qui, hors du territoire du Royaume, a commis comme auteur, co-auteur ou complice, une infraction de terrorisme qu'elle vise ou non à porter préjudice au Royaume du Maroc ou à ses intérêts.

Toutefois, lorsque les actes de terrorisme ne visent pas à porter préjudice au Royaume du Maroc ou à ses intérêts et lorsqu'ils sont commis hors du Royaume par un étranger comme auteur, coauteur ou complice, il ne pourra être poursuivi et jugé selon les dispositions de la loi marocaine que s'il se trouve sur le territoire national.

La poursuite ou le jugement de l'accusé ne peut avoir lieu s'il justifie avoir été jugé à l'étranger pour le même fait par une décision ayant acquis la force de la chose jugée et, en cas de condamnation, avoir subi sa peine ou s'il justifie la prescription de celle-ci. »

Personen die terroristische activiteiten hebben ontwikkeld en die reeds werden veroordeeld en deze straf hebben uitgezeten, zullen niet opnieuw voor dezelfde feiten vervolgd worden, wat bevestigd wordt door een rapport van de Deense Immigratiedienst van april, *Risk of double jeopardy in Morocco*. Er dient ook verwezen te worden naar het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in zijn arrest A.S. c. France van 19.04.2018, § 62, waarbij « la nature de la condamnation du requérant ainsi que les contextes national et international, profondément et durablement marqués par la lutte contre le terrorisme, expliquent que celui-ci puisse faire l'objet de mesures de contrôle et de surveillance à son retour au Maroc, sans que celles-ci puissent, ipso facto, être constitutives d'un traitement prohibé par l'article 3 de la Convention ». Gezien deze elementen, oordeelt de DVZ dat er geen risico voor schending van artikel 3 EVRM is in geval van terugkeer naar Marokko.

Artikel 3 EVRM – Medisch

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij een zweer heeft. Op 12/10/2018 werd betrokkene door een arts in het gesloten centrum onderzocht. Hij verklaart dat “de bovenvermelde vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko kan inhouden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Artikel 8 EVRM – Familie

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter N. C.) in België verblijft. Wat betrokkenes familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, C. N., geboren op 01.11.1982, van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieuze echtgenoot G. M. Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Vasthouding

(...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Samenvoeging

2.1.1. Verzoekende partij vraagt in haar tweede verzoekschrift om de beide zaken (bij de Raad gekend onder het algemeen rolnummer RvV X en RvV X) samen te voegen.

2.1.2. De eerste bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. In de tweede bestreden beslissing – de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens – wordt erop gewezen dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet. Naar luid van deze bepaling wordt de uitvoerbaarheid van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt en waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet. De minister of zijn gemachtigde ziet dus af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

De Raad stelt vast dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd beëindigd met het arrest nr. 215 964 van de Raad van 29 januari 2019. Daarmee kwam in beginsel ook een einde aan de opschorting van de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft, naast de verwijzing naar artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet en de uitvoerbaarheid van het reeds gegeven bevel, er ook voor geopteerd om een

nieuwe terugleidingsbeslissing te nemen, rekening houdend met het tussengekomen verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan verzoekende partij derhalve volgen waar zij stelt dat er een dermate verknochtheid is tussen de beide zaken, dat ze in het belang van een goede rechtsbedeling moeten worden samengevoegd. Het gegeven dat de Raad enerzijds kennis moet nemen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in die zin dat krachtens artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet de hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk wordt behandeld, en anderzijds van een gewone vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, staat daar niet aan in de weg, nu beide vorderingen, eens het uiterst dringende karakter ervan is aangenomen, op eenzelfde procedureel spoor terechtkomen.

2.2. Taal van de procedure

2.2.1. In de beide verzoekschriften vraagt verzoekende partij om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

2.2.2. De Raad dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De beide bestreden beslissingen werden genomen in de Nederlandse taal. In de huidige stand van de procedure volstaat deze vaststelling om de zaken te behandelen in het Nederlands. Daarbij moet worden vastgesteld dat verzoekende partij erin is geslaagd om op zeer omstandige en gedetailleerde wijze uiteen te zetten in welke mate de bestreden beslissingen naar haar oordeel onwettig zijn, of in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zodat niet valt in te zien op welke wijze de daadwerkelijkheid van het beroep, zoals dat wordt gegarandeerd door artikel 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), in het gedrang zou komen doordat het Nederlands als proceduretaal wordt gehanteerd bij de behandeling van de vorderingen die een hoogdringend karakter hebben.

Daarenboven herinnert de Raad eraan dat reeds in het arrest nr. 211 832 van 30 oktober 2018 werd geoordeeld dat de eerste bestreden beslissing van 11 oktober 2018 terecht in het Nederlands werd genomen. Waar verzoekende partij vraagt dat de huidige zaken worden samengevoegd, ziet de Raad op het eerste gezicht niet in in welke mate zij een belang heeft bij haar vraag om de Franse taal te gebruiken als proceduretaal.

3. Ontvankelijkheid van de vorderingen

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akten vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vorderingen kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moeten de vorderingen als onontvankelijk worden afgewezen, in de mate dat zij gericht zijn tegen de in de bestreden beslissingen opgenomen beslissingen tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van de vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende het uiterst dringende karakter

4.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van diezelfde wet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. [...]”

4.2.2. Verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar beslag heeft gekregen, is volgens artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van haar op 11 oktober 2018 afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten niet langer opgeschort, zodat het uiterst dringende karakter van de vorderingen, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is aangetoond.

4.2.3. Het uiterst dringende karakter van de vorderingen wordt aangenomen. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In haar verzoekschriften geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Het onderzoek van het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel valt samen met het onderzoek van de middelen waarin een schending wordt opgeworpen van de voormelde verdragsbepalingen.

4.4.1. Onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM

4.4.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld *M.S.S./België en Griekenland*, 21 januari 2011, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, *Y./ Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar verwezen wordt: *adde* EHRM, 26 april 2005, *Muslim/ Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie *Y./ Rusland*, op. cit., § 78; EHRM, 28 februari 2008, *Saadi/ Italië*, §§ 128-129 ; EHRM, 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie *M.S.S./ België en Griekenland*, op. cit., § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft, als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf. M.S.S./ België en Griekenland*, op. cit., § 366).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling (*cf. M.S.S./ België en Griekenland*, op. cit., §§ 293 en 388).

4.4.1.2. *In casu* moet worden vastgesteld dat de verwerende partij reeds in de eerste bestreden beslissing was overgegaan tot een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens diende verzoekende partij op 12 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in, waarin zij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, dat zij thans meent te lopen, heeft geuit. Meer bepaald verklaarde zij dat zij omwille van haar veroordeling voor terrorisme in België en omwille van haar zienswijze die zij had geuit in haar boek “*Les soldats de lumière*” en op verschillende internetfora, waaronder ‘minbar-sos.com’, vreesde te worden vervolgd, opgesloten en het slachtoffer te worden van slechte behandelingen door de Marokkaanse overheid. Op deze gronden steunt zij overigens ook het thans aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In zijn beslissing van 12 december 2018 oordeelde de Commissaris-generaal dat verzoekende partij moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelde de Commissaris-generaal dat een terugkeer van verzoekende partij naar Marokko verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, op de volgende gronden:

"A cet égard, le Commissaire général relève, à l'instar de la jurisprudence la plus récente du Conseil du contentieux des étrangers, que la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) juge désormais que l'ensemble de l'information COI disponible concernant le Maroc fait état de ce que la situation des droits de l'homme en général s'y est améliorée, voire fortement améliorée depuis plusieurs années, et que les autorités de ce pays s'efforcent de respecter les standards internationaux en matière des droits de l'homme (cf. notamment, CEDH X c. Suède, 9 janvier 2018, §52 ; CEDH X c. Pays-Bas, 10 juillet 2018, §77, cités par CCE, 212.831, du 16 novembre 2018 auquel le CGRA se réfère également).

Comme l'arrêt précité du CCE, le CGRA relève lui aussi que la CEDH juge par ailleurs que si, malgré ces efforts, d'autres rapports émanant des Nations Unies ou du Département d'Etat américain signalent que des mauvais traitements et des actes de torture seraient toujours commis par la police et les forces de sécurité, cela ne signifie pas pour autant qu'il existerait au Maroc une pratique générale et systématique de la torture et des mauvais traitements au cours des interrogatoires et de la détention (Voir CEDH, X c. Suède, §52, CEDH X c. Pays-Bas §77, cités par CCE, 212.831, du 16 novembre 2018).

A l'instar toujours du CCE, le CGRA relève également que la CEDH indique avoir pris en compte les mesures adoptées récemment par les autorités marocaines en réponse aux cas de tortures signalés : le droit d'accès à un avocat qui protège les détenus contre la torture et les mauvais traitements dans la mesure où les avocats peuvent les signaler aux fins d'enquête, et le fait que les policiers et forces de sécurité sont désormais informés de ce que la torture et les mauvais traitements dont ils se rendraient coupables les exposent à de lourdes peines.

Avec le CCE, le CGRA conclut que la situation prévalant au Maroc n'est pas de nature à démontrer, à elle seule, qu'il y aurait violation de la Convention EDH lors d'un retour vers ce pays d'une personne soupçonnée de terrorisme ou de mettre en danger la sécurité de l'Etat (cf. CCE, 212.831, du 16 novembre 2018). La situation au Maroc n'est donc pas telle qu'elle suffirait, par elle-même, à démontrer qu'il existerait, en ce qui vous concerne, un risque de violation de l'article 3 de la Convention EDH, si vous deviez y être renvoyée.

Toujours à l'instar du CCE, le CGRA relève encore que la CEDH précise également que le fait qu'une personne risque d'être poursuivie, arrêtée, interrogée, voire même inculpée dans son pays d'origine, n'est pas en soi contraire à la Convention EDH. Signalons à cet égard que dans un récent arrêt (A.S. c. France du 19 avril 2018) – cas qui présente certaines similitudes avec le vôtre –, la CEDH a jugé, à propos d'un ressortissant marocain condamné en France pour diverses infractions terroristes, qu'« elle partage la conclusion à laquelle est arrivée l'OFPRA [...] :

la nature de la condamnation du requérant ainsi que les contextes national et international, profondément et durablement marqués par la lutte contre le terrorisme, expliquent que celui-ci puisse faire l'objet de mesures de contrôle et de surveillance à son retour au Maroc, sans que celles-ci puissent, ipso facto, être constitutives d'un traitement prohibé par l'article 3 de la Convention [c'est nous qui soulignons] » (§§ 19 et 62 de l'arrêt)."

De Commissaris-generaal stelde dus, onder verwijzing naar de recente rechtspraak van het EHRM en naar het arrest nr. 212 381 van 16 november 2018 van de Raad, uitspraak doende in Verenigde Kamers, dat de actuele algemene situatie in Marokko op zich niet van aard is om aan te nemen dat een persoon die wordt verdacht van terrorisme of die als een gevaar wordt beschouwd voor de veiligheid van de staat, bij terugkeer een risico loopt op een behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verder werd gesteld dat het EHRM heeft geoordeeld dat het feit dat een persoon mogelijk wordt vervolgd, aangehouden, ondervraagd en beschuldigd in het herkomstland, op zich niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder verwijst de Commissaris-generaal naar het arrest *A.S. tegen Frankrijk*, een zaak die volgens hem verschillende gelijkenissen vertoont met deze van verzoekende partij en met betrekking tot dewelke het EHRM heeft gesteld dat de aard van de veroordeling van de betrokkene, gezien in de nationale en internationale context van een volgehouden strijd tegen het terrorisme, verklaart dat hij aan controlematregelen kan worden onderworpen bij zijn terugkeer naar Marokko, zonder dat dergelijke maatregelen een behandeling uitmaken in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Op de vraag of de individuele situatie van de verzoekende partij dan wél een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan de oppervlakte zou brengen, oordeelde de Commissaris-generaal wat volgt:

"La question qui se pose est dès lors de savoir si votre retour signifierait pour vous de subir des persécutions ou des atteintes graves et, par-delà, des traitements inhumains ou dégradants en violation de l'article 3 de la Convention EDH (cf. CEDH X contre Pays-Bas, op. cit., § 76, cité par CCE, 212.831, du 16 novembre 2018). Ainsi que l'ont jugé la CEDH et le CCE dans les arrêts précités, il convient donc d'apprécier si, eu égard votre situation individuelle, un retour au Maroc vous exposerait personnellement à un risque de violation de la Convention, étant entendu que dans cette perspective, c'est à vous qu'il incombe de fournir des indications en ce sens, et pour commencer, à tout le moins, des indications établissant que vous susciteriez un intérêt de la part des autorités marocaines (cf. CEDH X. contre Suède, §§ 52 et 53 et CCE, 212.831, du 16 novembre 2018).

Or, à cet égard, force est de constater que ni vos propos tenus lors de votre entretien personnel, ni l'écrit complémentaire que vous avez déposé postérieurement n'ont permis de faire apparaître que vous susciteriez l'intérêt des autorités marocaines, et encore moins que celles-ci souhaiteraient vous poursuivre pour les faits ayant justifié vos condamnations pénales en Belgique, pas plus que pour d'autres faits du reste, et moins encore que vous seriez exposée à un risque de persécution ou d'atteinte grave à raison de votre situation.

Cette absence d'intérêt des autorités de votre pays à votre égard infirme d'autant plus une crainte de persécution ou d'atteintes graves dans votre chef que, selon vos propres termes, vous êtes une « personne médiatisée », dont le parcours a donné lieu en continu à de « très nombreux articles de presse » depuis plusieurs années, en ce compris dans la presse marocaine, avez-vous précisé. Cette forte médiatisation de votre cas, y compris après votre déchéance de la nationalité belge en 2017 et jusqu'à récemment, n'a toutefois pas conduit les autorités marocaines à solliciter votre extradition, ni à éveiller autrement leur intérêt. Vous n'avez pas pu fournir d'indications selon lesquelles vous seriez recherchée au Maroc ou qu'une procédure pénale serait en cours à votre rencontre dans ce pays. Et le CGRA ne dispose, pour sa part, d'aucune information permettant de l'affirmer.

Quand bien même vous pourriez produire des éléments témoignant d'un intérêt des autorités marocaines à votre égard, il y a lieu de rappeler que la question n'est pas de savoir si vous risquez d'être suivie ou surveillée par les autorités marocaines lors de votre arrivée dans ce pays, ni même celle de savoir si vous risquez ou non d'y être poursuivie et jugée pénalement – en effet, aucune de ces mesures n'impliquerait ipso facto l'existence d'un risque réel de persécution ou d'atteinte grave vous concernant –, mais uniquement de savoir (suivant l'arrêt A.S. c. France du 19 avril 2018) si un retour vers ce pays vous y exposerait à un risque de persécution ou d'atteinte grave.

A cet égard, pour les raisons indiquées plus haut – et tenant compte non seulement du fait que la situation des droits de l'homme en général s'est améliorée, voire fortement améliorée au Maroc depuis plusieurs années, et que, ce faisant, des efforts ont été réalisés par les autorités de ce pays afin de respecter les standards internationaux en matière des droits de l'homme, mais également de l'absence d'intérêt des autorités marocaines à votre égard –, le CGRA considère que pareil risque de persécution ou d'atteinte grave n'est pas établi en ce qui vous concerne.

Cette absence de risque est confirmée par les faits ayant donné lieu à l'affaire précitée A.S. c. France du 19 avril 2018, dont il y a lieu de souligner qu'elle présente beaucoup de similitude avec votre propre situation.

Cette affaire A.S. concernait en effet un ressortissant marocain condamné en France pour participation à une entreprise terroriste et préalablement déchu de sa nationalité française pour les mêmes faits. En son § 8, l'arrêt de la CEDH note ainsi que le requérant A.S. « effectua de multiples voyages à partir de 2002 en Syrie, Jordanie, Arabie Saoudite et au Maroc, en établissant de nombreux contacts avec des islamistes notoires dans ces pays [et qu'il] procéda à des opérations de transferts de fonds, dès l'année 2004 ».

L'arrêt de la Cour note aussi que le requérant A.S. « déploya une activité soutenue sur internet, en particulier une vaste correspondance électronique, [...] sur divers sites islamistes, [que celui-ci] partit pour l'Afghanistan [...], afin de mener le djihad armé [et qu'à] son arrivée, il rejoignit un camp associé à un groupe de talibans [...] ». L'arrêt de la CEDH enseigne encore à propos du requérant A.S. qu'« [à] son retour en France en septembre 2009, il procéda au recrutement notamment de ressortissants marocains, évoluant dans la mouvance islamiste, afin de les envoyer combattre en Afghanistan, en Irak et en Somalie [et qu'il] récolta également des fonds au profit d'organisations terroristes implantées en Afghanistan ».

S'agissant du sort qui lui a été réservé à son retour au Maroc en septembre 2015, l'arrêt de la Cour relève que le requérant A.S. fut placé en garde à vue pendant dix jours au commissariat de Casablanca – ses proches n'étant informés de sa situation qu'à son huitième jour de garde à vue – et qu'au terme de celle-ci, un magistrat le plaça en détention provisoire à la maison d'arrêt de Salé. L'arrêt enseigne que

le même jour, un juge d'instruction à la Cour d'appel de Rabat autorisa un avocat à le rencontrer afin de préparer sa défense et que douze jours plus tard, le requérant présenta, par l'intermédiaire de son avocat, une demande de mise en liberté provisoire, laquelle fut cependant rejetée, entraînant ainsi le transfert du requérant à la maison d'arrêt de Tiflet. Il ressort encore de l'arrêt de la CEDH que, cinq mois plus tard, la chambre criminelle de première instance de Rabat, jugeant que les juridictions françaises n'avaient sanctionné qu'une partie des faits imputables au requérant, le reconnut coupable des faits de réunion en bande organisée pour préparer et commettre des actes terroristes, possession et usage illégal d'armes à feu et de munitions dans le cadre d'un projet collectif visant à porter une atteinte grave à l'ordre public, incitation et persuasion de tierces personnes à commettre des actes de terrorisme. En conséquence, cette juridiction condamna le requérant à cinq ans de prison ferme. Neuf mois plus tard, la Cour d'appel de Salé libéra toutefois le requérant jugeant pour sa part que celui-ci avait déjà purgé l'intégralité de sa peine en France pour les mêmes faits que ceux pour lesquels il était jugé au Maroc.

Pour le CGRA, on ne saurait considérer qu'il s'agirait là d'atteintes graves ou de persécution au sens des articles 48/3 et 48/4.

Le CGRA note d'ailleurs que la CEDH qui statua deux ans et demi après le retour au Maroc du requérant A.S., appréciant tant les éléments connus des autorités françaises au moment de l'éloignement, que les éléments postérieurs à celui-ci, jugea à l'unanimité que les autorités françaises n'avaient pas exposés le requérant à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention EDH en procédant au rapatriement du requérant A.S. vers le Maroc. Soulignons notamment que la Cour EDH jugea notamment que « [...], la seule circonstance que le requérant ait disparu dès son arrivée ne suffit pas à établir le bien-fondé de ce grief. A cet égard, la Cour observe que, si le requérant a été placé en garde-à-vue du 22 septembre 2015 au 2 octobre 2015 avant d'être détenu à la maison d'arrêt de Salé (voir paragraphes 31 et 32 ci-dessus) puis transféré à la maison d'arrêt de Tiflet, il ressort des pièces du dossier qu'il a eu accès à un avocat dès son placement en détention, qu'il n'est pas soutenu qu'il n'ait pas pu maintenir le contact avec lui tout au long de la procédure et qu'il a été libéré le 21 décembre 2016. »

Vu la similitude de votre propre situation avec celle du requérant A.S. ayant donné lieu à l'arrêt CEDH du 19 avril 2018, le CGRA ne peut pas conclure qu'il existerait, en ce qui vous concerne, une crainte fondée de persécution ou un risque réel d'atteintes graves en cas de retour au Maroc.

À cet égard, une autre décision de justice concernant un profil proche du vôtre, permet de penser qu'un retour au Maroc ne vous exposerait pas à un risque de persécution ou d'atteinte grave. Un ressortissant marocain [S.E.A.] a ainsi été éloigné de Belgique vers le Maroc en octobre 2015, pour y répondre devant la justice pénale marocaine de diverses infractions terroristes commises en Belgique, dont celle de « participation à une association formée ou à une entente établie en vue de la préparation ou de la commission d'un acte de terrorisme ». Ce ressortissant marocain a longtemps résidé en Belgique et s'est converti à l'idéologie salafiste de par sa fréquentation d'une personne suspectée d'entretenir des contacts avec des cellules terroristes établies en Belgique, ainsi qu'avec un groupe de djihadistes salafistes marocains résidant en Belgique. S.E.A. était par ailleurs accusé d'avoir rejoint la Syrie pour y combattre aux côtés de Front al-Nosra. Des jugements de condamnation prononcés à son encontre au Maroc et auquel le CGRA a pu avoir accès, il apparaît que ce ressortissant marocain a été condamné le 5 mai 2016 à une peine de prison de 4 ans en première instance, et que cette peine d'emprisonnement fut ramenée à 2,5 ans en appel le 21 décembre 2016. S.E.A. sera libéré en mars 2018.

Le CGRA ne considère pas que le traitement qui fut réservé au Maroc à ce ressortissant marocain présentant un profil terroriste et djihadiste, soit assimilable à des faits de persécution ou à des atteintes graves. Eu égard aux similitudes entre ce profil et le vôtre, le CGRA est conforté plus avant dans l'idée que vous ne seriez pas non plus, soumise, à des faits de persécution ou des atteintes graves en cas de retour dans ce même pays.

Le CGRA souligne pour le reste que vos affirmations quant à un risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Maroc, ne sont ni étayées ni démontrées. Certes, vous citez le cas de monsieur [A. A.] et celui de deux ressortissants français. Toutefois, ces cas diffèrent du vôtre en ce que le premier cité avait fait l'objet d'une demande d'extradition de la part des autorités marocaines et que les deux autres étaient accusés de vouloir fomenter des attentats terroristes précis au Maroc, ce que vous ne prétendez pas en ce qui vous concerne. Vous citez également le cas de monsieur [H. B. Z.], mais force est de constater que ce cas remonte à 2011, soit avant que fut enregistrée au Maroc une amélioration de la situation des droits de l'homme et avant que les autorités de ce pays eurent commencé à s'efforcer de respecter les standards internationaux en cette matière (cf. supra et CEDH, X c. Suède, 9 janvier 2018, §52 ; CEDH X c. Pays-Bas, 10 juillet 2018, §77, cité par CCE, 212.831, du 16 novembre 2018).

Le CGRA ne saurait se satisfaire de vos renvois à des rapports généraux indiquant que des mauvais traitements et des actes de torture commis par la police et les forces de sécurité ont toujours lieu, en ce

que ceux-ci ne permettent pas d'individualiser ou de matérialiser le risque que vous alléguiez de subir des traitements inhumains ou dégradants. Il peut d'autant moins en être ainsi que, comme il a été indiqué plus haut, la situation des droits de l'homme s'est améliorée au Maroc, voire même « fortement améliorée » selon le CCE, et que la CEDH ne considère pas qu'il y existerait une pratique générale et systématique de torture et de mauvais traitements à l'encontre d'une personne soupçonnée de terrorisme (cf. CCE, 212.831, du 16 novembre 2018). Le CGRA peut, pour sa part, faire état de deux cas de ressortissants marocains impliqués comme vous dans des activités terroristes et djihadistes rapatriés en 2015 dont rien ne permet de conclure en 2018 que ceux-ci auraient été victimes de persécution ou d'atteintes graves après leur retour au Maroc (cf. supra)."

De Commissaris-generaal heeft dus het individuele profiel van verzoekende partij onderzocht, op grond van haar verklaringen tijdens het gehoor, op grond van de informatie die na dit verhoor nog werd overgemaakt en op grond van de rechtspraak van het EHRM in analoge zaken. Hij kwam daarbij tot de bevinding dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de Marokkaanse autoriteiten een bijzondere belangstelling hebben voor haar persoon, en nog minder dat zij haar wensen te vervolgen voor de feiten die hebben geleid tot haar veroordeling in België of voor andere feiten, en al zeker niet dat zij een risico loopt op een vervolging of ernstige schade. Het feit dat zij een gemediatiseerd persoon is aan wie de afgelopen jaren verschillende persberichten werden gewijd, ook in de Marokkaanse pers, onder meer ook naar aanleiding van haar vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit, heeft de Marokkaanse autoriteiten er niet toe gebracht om haar uitlevering te vragen of om op een andere manier hun belangstelling in haar te tonen. Verzoekende partij is er niet in geslaagd indicaties te leveren van het feit dat zij wordt gezocht in Marokko of dat er daar een strafrechtelijke procedure tegen haar loopt, en dergelijke informatie is evenmin ter beschikking van het CGVS, zo luidt het. Zelfs indien er belangstelling zou blijken van de Marokkaanse autoriteiten, dan nog moet verzoekster aantonen dat de eventuele gevolgen daarvan gelijkstaan met een risico op vervolging of op ernstige schade. De Commissaris-generaal verwijst opnieuw naar de verbetering van de algemene situatie in Marokko op het vlak van de mensenrechten en het gebrek aan belangstelling van de autoriteiten in verzoeksters persoon, en naar de uitspraak van het EHRM in de zaak *A.S. tegen Frankrijk* met betrekking tot een persoon wiens profiel analoog is aan dat van verzoekende partij, die werd teruggestuurd naar Marokko, doch met betrekking tot dewelke het EHRM geen schending van artikel 3 van het EVRM had kunnen vaststellen, voornamelijk op grond van de vaststelling dat hij gedurende de tijd dat hij werd vastgehouden en tijdens de hele procedure toegang had tot een advocaat, en dat een nieuwe veroordeling in Marokko werd teniet gedaan door het Hof van Beroep omwille van de schending van het *non bis in idem*-beginsel, waarop de betrokkene werd vrijgelaten. De Commissaris-generaal stelde verder nog de analogie vast van verzoeksters situatie met die van de Marokkaanse onderdaan S.E.A., die in Marokko aanvankelijk werd veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf, straf die in beroep werd verminderd tot 2,5 jaar, een straf die niet kan worden gelijkgesteld met een vervolging of ernstige schade. Met betrekking tot de gevallen die verzoekende partij zelf aanhaalde, was de Commissaris-generaal van oordeel dat deze verschilden van haar situatie, omdat in de zaak van A.A. de Marokkaanse autoriteiten diens uitlevering hadden gevraagd, de betrokkenen in de andere zaken beschuldigd werden van het plannen van terroristische aanslagen in Marokko en de zaak *H.B.Z.* dateert van 2011, en dus van voor de vaststelling door het EHRM dat de situatie op het vlak van de mensenrechten aanzienlijk is verbeterd.

Op grond van al deze vaststellingen oordeelde de Commissaris-generaal dat een verwijderingsmaatregel naar Marokko verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande moet worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zijn arrest nr. 215 964 van 29 januari 2019 bevestigde de Raad de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verder oordeelde hij dat hij in het kader van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal niet de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over diens advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dus geen kennis kon nemen van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. De uitsluiting van verzoekende partij ontslaat de Belgische autoriteiten er echter niet van om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel haar internationale verplichtingen, die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van het EVRM, te respecteren, zo stelde de Raad nog.

Daarop heeft de verwerende partij een nieuwe beslissing tot terugleiding genomen op 31 januari 2019. Deze beslissing is in de plaats gekomen van de eerste beslissing tot terugleiding, vervat in de bijlage 13septies van 11 oktober 2018. Aangaande het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone PZ A. en verklaart dat op de vraag waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie hier is en dat ze een normaal leven heeft hernomen.

Betrokkene diende op 12/10/2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Ze verklaarde dat ze niet terug kan keren naar haar land van herkomst, Marokko, omdat ze vreest “gearresteerd en gefolterd te worden gezien ze beschuldigd werd van het leiden van een terroristische groepering” (vragenlijst DVZ de dato 15/10/2018, vraag 4 en 5).

We stellen vast dat betrokkene met haar uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Verder kan er geen schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010). Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en foltereingen verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoonde dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoonde dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018). De aangehaalde elementen werden bovendien beoordeeld in haar verzoek tot internationale bescherming van 12/10/2018. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er werd eveneens geen niet-terugleidingsclausule toegevoegd aan de beslissing. Er kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van de EVRM. Betrokkene diende op 24.12.2018 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De Raad kende haar geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe.

Marokko heeft zelf in haar wetgeving voorzien dat er geen “double peine” meer toegepast wordt, en bijgevolg het risico op arbitraire detentie in slechte condities laag is. We verwijzen naar : de Dahir van 20.05.2015 met de wet n°86-14 die in zijn artikel 711-113 vermeldt:

« Nonobstant toute disposition légale contraire, est poursuivi et jugé devant les juridictions marocaines compétentes tout Marocain ou étranger qui, hors du territoire du Royaume, a commis comme auteur, co-auteur ou complice, une infraction de terrorisme qu'elle vise ou non à porter préjudice au Royaume du Maroc ou à ses intérêts.

Toutefois, lorsque les actes de terrorisme ne visent pas à porter préjudice au Royaume du Maroc ou à ses intérêts et lorsqu'ils sont commis hors du Royaume par un étranger comme auteur, coauteur ou complice, il ne pourra être poursuivi et jugé selon les dispositions de la loi marocaine que s'il se trouve sur le territoire national.

La poursuite ou le jugement de l'accusé ne peut avoir lieu s'il justifie avoir été jugé à l'étranger pour le même fait par une décision ayant acquis la force de la chose jugée et, en cas de condamnation, avoir subi sa peine ou s'il justifie la prescription de celle-ci. »

Personen die terroristische activiteiten hebben ontwikkeld en die reeds werden veroordeeld en deze straf hebben uitgezeten, zullen niet opnieuw voor dezelfde feiten vervolgd worden, wat bevestigd wordt door een rapport van de Deense Immigratiedienst van april, Risk of double jeopardy in Morocco. Er dient ook verwezen te worden naar het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in zijn arrest A.S. c. France van 19.04.2018, § 62, waarbij « la nature de la condamnation du requérant ainsi que les contextes national et international, profondément et durablement marqués par la lutte contre le terrorisme, expliquent que celui-ci puisse faire l'objet de mesures de contrôle et de surveillance à son retour au Maroc, sans que celles-ci puissent, ipso facto, être constitutives d'un traitement prohibé par l'article 3 de la Convention ». Gezien deze elementen, oordeelt de DVZ dat er geen risico voor schending van artikel 3 EVRM is in geval van terugkeer naar Marokko.”

Ook de beoordeling van verzoeksters medische situatie kwam aan bod, maar staat hier niet ter discussie.

Er kan bezwaarlijk worden volgehouden dat op het ogenblik van de beslissing tot terugleiding, genomen op 31 januari 2019, geen rigoureuus onderzoek zou zijn gevoerd naar het risico op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zowel in het licht van de algemene situatie in Marokko als in het licht van het specifieke profiel van verzoekende partij. De omstandigheid dat verzoekende partij, nadat haar het arrest van de Raad inzake haar verzoek om internationale bescherming werd betekend, nog een nota stuurde aan de verwerende partij met opmerkingen inzake artikel 3 van het EVRM, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat komt het aan verzoekende partij toe om in het kader van haar meest recente vordering de vinger op de wonde te leggen door duidelijk aan te geven op welk vlak het onderzoek naar het door haar opgeworpen risico niet zou volstaan. Zij blijft op dit vlak echter in gebreke. Weliswaar geeft zij een zeer uitvoerig betoog omtrent de schending van artikel 3 van het EVRM, met een verwijzing naar rapporten over de mensenrechtensituatie in Marokko en de situatie van personen die van terrorisme verdacht worden of ervoor veroordeeld werden, of die ervan verdacht worden de veiligheid van de staat in gevaar te brengen in het bijzonder, naar rechtspraak van het EHRM, naar de elementen die haar eigen profiel kenmerken en naar andere casussen die zij analoog acht aan de hare, maar dit volstaat niet. De verwerende partij verwijst in de tweede bestreden beslissing immers onder meer terecht naar de beslissing van het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming, en in dit kader had verzoekende partij reeds, nadat zij was gehoord omtrent haar asielmotieven, op 8 november 2018 schriftelijke informatie overgemaakt aan de Commissaris-generaal waarin deze elementen in essentie vervat zaten. Deze laatste heeft ze betrokken bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een verwijderingsbesluit met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en verzoekende partij toont niet met concrete argumenten aan waarom deze beoordeling niet deugdelijk zou zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verder toont verzoekende partij niet aan dat en hoe de uitvoerige argumentatie in haar verzoekschrift tot een andere beoordeling van het risico op de schending van artikel 3 van het EVRM leidt.

Na onderzoek van alle door de partijen neergelegde stukken en aangevoerde argumenten is de Raad van oordeel dat niet is aangetoond dat een terugleiding van verzoekende partij naar Marokko een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

4.4.2. Onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM

4.4.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

4.4.2.2. Opdat verzoekende partij zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet zij in eerste instantie aantonen dat zij in België een beschermenswaardig gezins-, familie- en/of privéleven heeft.

De verwerende partij is van oordeel dat dit niet het geval is en stelt dienaangaande:

“Artikel 8 EVRM – Familie

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van A. – DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter N. C.) in België verblijft. Wat betrokkenes familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, C. N., geboren op 01.11.1982, van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieuze echtgenoot G. M.. Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen gezins-, familie- of privéleven niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie- of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Verzoekende partij wijst erop dat zij naar België is gekomen op zesjarige leeftijd, om samen met haar moeder en broers en zussen haar vader, die in België werkte, te vervoegen. Zij is 4 keer teruggekeerd naar Marokko, met name in de zomervakanties toen zij 13, 16 en 21 jaar oud was, en een vierde keer voor de begrafenis van haar vader, toen zij 32 jaar was. Zij reisde toen, bij gebrek aan een geldig Marokkaans identiteitsdocument, met een doorlaatbewijs dat haar werd afgegeven door de Marokkaanse autoriteiten. Zij stelt dat er geen andere banden met Marokko zijn. Na haar middelbare school is zij alleen gaan wonen en is zij beginnen te werken via interimkantoren. Zij heeft slechts één dochter, die de Belgische nationaliteit heeft en zij heeft grote inspanningen geleverd om haar een open en vrije opvoeding te kunnen geven en haar scholing in het Nederlands te laten verlopen om haar kansen op een perfecte integratie te vergroten, hetgeen gelukt is. Verzoeksters dochter heeft haar ook een kleindochter geschonken. Verzoekende partij woont in de gemeente A., en bezoekt haar dochter zeer regelmatig.

Verder stelt verzoekende partij dat zij het centrum van haar belangen in België heeft sedert meer dan 50 jaar en dat haar privéleven hier niet wordt betwist door de verwerende partij en ook niet kan worden betwist.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoekende partij het gestelde in de bestreden beslissingen, over het niet aangetoond zijn van afhankelijkheidsbanden tussen haar en haar dochter of haar andere familieleden, volstrekt ongemoeid laat. Nochtans heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in hoofdzaak betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94) en kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij er in de bestreden beslissingen op wijst dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en andere verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*).

Waar verzoekende partij stelt dat zij haar dochter en kleindochter regelmatig bezoekt, wijst dit weliswaar op het bestaan van de gewone affectieve banden tussen een moeder en haar kind(eren) en kleinkind(eren), maar niet meer dan dat. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn, zoals het EHRM dat *in casu* vereist. Daarenboven toont verzoekende partij niet aan dat zij deze banden niet zou kunnen onderhouden: uit niets blijkt dat haar dochter en haar kleindochter haar niet zouden kunnen komen opzoeken in Marokko, en verder zijn er nog de moderne communicatiemiddelen die ter beschikking staan van de betrokkenen.

Een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de bestreden beslissingen verkeerd leest waar zij stelt dat haar privéleven in België niet in vraag wordt gesteld. Immers, nadat werd vastgesteld dat er geen afhankelijkheid was aangetoond tussen verzoekende partij en haar dochter, kleindochter of andere familieleden, zodat er geen sprake is van een beschermd gezins- of familieleven, heeft de verwerende partij verder gemotiveerd over het begrip 'familie' in een ruimere context om te concluderen dat betrokkene ondanks het feit dat zij familie in België heeft, er niet van werd weerhouden om buiten België te gaan wonen. De verwerende partij heeft de aanwezigheid van familie in België dus niet alleen beoordeeld in het licht van een al dan niet beschermenswaardig gezins- of familieleven, maar ook in het licht van een al dan niet beschermenswaardig privéleven. Ook het EHRM oordeelde al dat, in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, mogelijks wél onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, § 27).

Verzoekende partij wijst op haar verblijf van meer dan 50 jaar in België. *In casu* kan de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoeksters langdurige verblijf echter bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij het centrum van haar belangen in België heeft. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland (GK)*, § 96). Gevraagd waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, verklaarde verzoekende partij dat haar familie in België is, dat zij hier is sedert 1964 en dat zij een normaal leven heeft opgebouwd. Zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld, blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 10 mei 2010 dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens in Pakistan, en dat zij zich ook een tijd in Zwitserland heeft gevestigd. Uit het vonnis van 10 mei 2010 en het arrest van het hof van beroep van 1 december 2010 blijkt dat verzoekende partij eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België, aldus de verwerende partij. Verzoekende partij betwist deze gegevens niet. Dit noopt de Raad ertoe te concluderen dat, zelfs in de mate dat de familiebanden in beginsel zouden kunnen worden beschouwd als onderdeel van het privéleven, verzoekende partij in de geschetste context niet aantoonde dat deze volstaan om een privéleven in België in haren hoofde te doen aannemen: zoals de verwerende partij terecht stelt, hebben verzoeksters familiebanden in België – en meer in het bijzonder de aanwezigheid van haar dochter, geboren in 1982 – haar er niet van weerhouden om zich in Afghanistan, Pakistan en Zwitserland te gaan vestigen. Verder brengt verzoekende partij, die overigens pas sinds 8 december 2016 vrij is gekomen nadat zij een gevangenisstraf uitzat sinds 2008, geen enkel concreet element bij waaruit actueel een beschermenswaardig privéleven in de hiervoor omschreven zin in België blijkt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.4.3. Onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. Uit het voorgaande vloeit voort dat het vereiste onderzoek heeft plaatsgevonden in het kader van het huidige beroep.

Een schending van artikel 13 van het EVRM is niet aangetoond.

4.5. Besluit

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij, zoals reeds gesteld, als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Gelet op de voorgaande bespreking van de middelen, gesteund op deze bepalingen, kan zij niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vorderingen te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de algemene rolnummers RvV X en RvV X, worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X, en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigde kamers op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

De heer S. BODART,
De heer G. DE BOECK,
Mevrouw E. MAERTENS,
Mevrouw V. DELAHAUT,
Mevrouw A. WIJNANTS,
Mevrouw A. DE SMET,
De heer K. VERKIMPEN,

eerste voorzitter,
voorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. BODART